výck plánů, klidně a moudře zanovávaly mlčení, v němž já je sledovala; ponechávaly mi pak la volné jednání, jaké bych já byla za okolností podobných chala.

Přípravy na cestu byly brzy skončeny.

Opustila jsem Moor-House o třetí hodině odpolední a brzo po čtvrté hodině stála jsem na stanovišti dostavníků ve Whitecrossu, očekávajíc příjezd povozu, jenž měl mne dopraviti do vzdáleného Thornfieldu.

Ježto mezi těmito opuštěnými pahorky a odlehlými cestami panovalo naprosté ticho, zaslechla jsem již z dálky jeho hrčení.

Byl to týž povoz, z kterého jsem vystoupla před rokem na témže místě — opuštěná, zoufajíc a beznadějná!

Dostavník zastavil, když jsem byla dala rukou znamení. Vstoupila jsem nyní do vnitř a docela jinými pocity než tehdy, když za dovezení musila jsem dáti celé své jmění.

Jsouc nyní na cestě ku Thornfieldu měla jsem týž pocit jako poštovní holub, jenž vrací se letem domů.

Cesta moje trvala třicet šest hodin. Z Whitecrossu vyjela jsem v úterý odpoledne a ve čtvrtek časně ráno zastavil vůz u hostince u cesty, by koně se občerstvili. Hostinec byl položen mezi svěže zelenými lesnatými pahorky a rozsáhlými poli a zelenými křovinami. Pohled ten působil milý dojem svou svěží zelení, docela jinak než smutné, vnitrozemské bažinaté okolí Mortonu! Hned oko mé rozeznávalo dobře tuto krajinu co značně blízkou mému cíli.

"Jak daleko jest odsud do Thornfield-hallu?" ptala jsem se podomka.

"Právě dvě míle, slečno, ovšem musí se jíti polní cestou."

"Cesta má jest u konce," myslila jsem si.

Vystoupila jsem z vozu a dala svá zavazadla, jež jsem s sebou měla, v opatrování podomkovi, pokud bych si pro ně nepřišla; zaplatila jsem svůj účet za jízdu, dala zpropitné kočímu a šla svou cestou.

Byl krásný, sluncem ozářený den; paprsky jeho osvětlovaly štít hostince, na němž četla jsem tato slova zlatě napsaná:

"U erbu Rochestrů."

Srdce mé radostně poskočilo; nalézala se na území svého pána. Avšak hned na to jsem poklesla na mysli, neboť napadla mne tato myšlenka:

"Tvůj pán snad nalézá se na druhém břehu britské úžiny*) a pak její v Thornfield-hallu, kamž nyní spěcháš; kdo asi je tam ještě s ním? Jeho šílená žena; co potom chceš od něho? Nesmíš s ním mluviti, ani vyhledávati jeho přítomnosti. Namáhání tvé bylo nadarmo; bylo by lépe, abys už ani dále nešla," naléhal výstražný hlas v mém srdci.

"Zeptej se lidí v hostinci, mohou ti dáti veškeré zprávy, jež potřebuješ a tak zaplašíš hned své pochybnosti. Jdi k onomu muži a optej se ho, je-li pan Rochester doma."

Myšlénka ta zdála se mi být dobrou, a přec nemohla jsem se nikterak odhodlati říditi se dle ní, neboť bála jsem se tolik, že bych mohla dostati odpověď, která naplnila by mne zoufalstvím. Prodlužovati tuto mou nejistotu bylo tak, jako prodlužovati naději. Přála jsem si tolik vidět Thornfield-hall ještě jednou v celé jeho kráse.

Viděla jsem před sebou cestu, tatáž pole, po kterých jsem prchala onoho jitra z Thornfield-hallu, jsouc slepá a hluchá a chovajíc v srdci vášnivou bolest, jenž mne štvala nedávajíc mi oddechu.

Nežli jsem se rozhodla, kudy vlastně mám jíti, octla jsem se uprostřed polí.

Jak rychle jsem kráčela! Chvílemi dávala jsem se do běhu, dychtivě vyhlížela jsem vpřed, bych uzřela co možná nejdříve vrcholky známého parku. S jakými pocity pozdravovala jsem jednotlivé stromy, jež zdály se mi býti známými, jednotlivé lučiny a pahrbky mezi nimi, jichž pohled připomínal mi tolik milých okamžiků, tu dříve prožitých.

Konečně uzřela jsem lesík, ochrance temných kavčích hnízd; hlučné krákorání rušilo velebné ticho ranní.

Nevysvětlitelné nadšení mne zachvátilo; spěchala jsem ještě rychleji. Přeběhla jsem ještě jedno pole — pak přešla jsem stromořadím — a pak uzřela jsem zeď dvora — vzadu různé budovy; panský dům byl však dosud ukryt za lesem.

"Nejprve chci vidět jeho průčelí!" — rozhodla jsem se, abych shlédla jedna jeho mocná cimbuří a kde mohu rozeznati okna pokoje mého pána. Snad právě stojí u něho — vždyť tak rád vstává časně; snad se prochází po zahradě nebo na trávníku před domem. Kéž bych ho mohla uzřít — aspoň na okamžik! Ale v tom případě — zda bych nebyla tak na hlavu padlá a neběžela k němu? Nevím — — — nejsem si jista. A kdyby se tak stalo — co potom? Bůh mu žehnej! — Co potom? Komu bych tím ublížila, kdybych aspoň na chvíli prožila blaženost, již poskytuje mi jeho pohled. Ale já blouzním. Snad právě v tuto chvíli pozoruje východ slunce někde na Pyrenejích nebo na tichém břehu jižního moře!

Kráčela jsem podél nízké zdi ohražující zahradu — pak zahnula jsem se za roh, neboť právě tam nalézala se dvířka, jimiž vycházelo se na louku, po jichž obou stranách nalézaly se kamenné pilíře, zdobené svrchu kamennými koulemi. Ukryta jsouc za jedním z těchto pilířů, mohla jsem klidně přehlédnouti celé průčelí domu.

Nahnula jsem opatrně hlavu do předu, chtějíc zjistiti, zda některá okenice u ložnice je již otevřena; cimbuří, řada pokojů, okna, celé průčelí — vše to mohla jsem ze svého ukrytého místa lehce přehlédnout.

Kavky poletující nad mou hlavou snad mne pozorovaly, když jsem vyhlížela ze svého úkrytu. Tuším, co asi si myslily. Domnívaly se asi, že s počátku jsem si počínala velice obezřetně, ba až bojácně, ale že pak postupně stávala jsem se smělejší, až bezohlednou.

Nejdříve jsem jen vykoukla — pak zůstala jsem vyjeveně zahleděna — na to jsem vyskočila ze své skrýše a běžela rychle na louku; tu stanula jsem právě před průčelím domu a dlouho dívala jsem se naň ztrnule.

"Proč počínala si nejprve tak nesměle?" tázaly se asi, "a přec nyní vede si tak beze všech ohledů a je tak ztrnulá?"

Poslechni vysvětlení, milá čtenářko.

Milenec najde svou dívku spící na lavičce mechem pokryté; rád by viděl její sličnou tvář, aniž by ji však vzbudil. Plíží se tedy tiše trávníkem, vystříhaje se, aby způsobil nějaký hluk; zastavuje se, mysle, že ona se hýbe; couvá pak, nechtěje ani za celý svět, by jej viděla. — — — Vše je ticho — — — pokročí tedy zase v před — — — nahne se nad ní — — — lehký závoj přikrývá její něžné rysy — zvedá jej lehce — — — sklání se ještě níže, teď zrak jeho očekává pohled rozkošný — plný vřelosti a lásky, věrný a konejšivý.

Jak kvapný byl jeho pohled! Jak ztrnulo jeho oko po tě! Jak vyděšen se díval! Jak spěšně a divoce objímá oběma rukama postavu, jíž bál se ještě před chvílí dotknouti pouhými prsty!

Jak hlasitě volá její jméno, pustí pak to břímě a zírá na ně vyděšen! Objímá ji, volá ji, hledí na ni — poněvadž se už nemusí obávati, že by ji probudil svým hlasem, byť by volal sebe více — že ji neprobudí žádným svým pohybem.

Myslil, že jeho dívka sladce spí, ale vidí, že již je mrtvá a studená jako kámen.

S bojácnou radostí hleděla jsem zrakem na krásnou budovu — ale uzřela jsem kouřem černé rozvaliny.

Opravdu! Již nebylo potřebí skrývati se za pilíř — vykukovati plaše na zamřížovaná okna pokojů v bázni, aby nikdo v nich se neobjevil! Již nebylo třeba s úzkostí naslouchat, otevrou-li se dvéře nebo ozvou-li se kroky na trávníku nebo na dlažbě. Louky i trávník byly spustlé a vysušené! Vrata zela mi vstříc otevřená. Místo průčelí zřela jsem tak jako kdysi ve snu holou zeď, vysokou a hrozící sesutím, mající v sobě otvory okenní nyní prázdné beze skla. Střecha, komíny, cimbuří, vše bylo sříceno!

Nad tím vším panovalo ticho hrobové; všude zela pustota odlehlé samoty. Nebylo divu, že na listy sem zaslané, nedostala jsem odpovědi. Bylo to tak, jakobych zasílala listy do krypty v chodbě kostela.

Zakouřené, začazené zdi vyprávěly — jakým způsobem Thornfield Hall vzal svůj konec — že totiž shořel. Ale za jakých okolností přihodil se onen požár? — Jaké okolnosti provázely toto neštěstí? Jaké ztráty kromě malty, mramoru a dřevěné krytby se tu ještě přihodily? Kromě majetku lidského přišel také nějaký život na zmar? A jestli ano, tedy čí? — Strašlivá otázka a nebyl tu nikdo, kdo by na ni byl odpověděl — neviděla jsem tu žádného němého znamení, jež by záhadu tu mi vysvětlilo!

Když jsem tak bloudila mezi polorozpadlými zdmi a zpustošeným vnitřkem domu, nabyla jsem přesvědčení, že to neštěstí přihodilo se již před dlouhou dobou. Zimní bouře přenesly se, jak jsem pozorovala, přes ty pusté klenby, zimní deště bily do holých pokojů, neboť mezi mokrými hromadami rumu vykouzlilo jaro rostlinstvo; tráva a býlí bujelo tu a tam mezi kamením a rozpadlými zdmi.

Než, oh, kde se nyní nalézal nešťastný majetník těchto rozvalin? V jaké zemi? A za jakých okolností? Oko mé bezděky vzhlédlo k omšelé věži kostelní, blíže vrat vystupující a napadla mně při pohledu tom otázka:

"Je snad u předka svého Damera z Rochestru, s nímž sdílí úkryt v jeho těsném mramorovém obydlí?"

Na tyto otázky musila jsem míti odpověď. Této mohlo se mi dostati pouze v hostinci a proto jsem se tam ihned vrátila, nijak neměškajíc.

Hostinský sám přinesl mi snídaní do jídelny. Požádala jsem jej, aby zavřel dvéře a posadil se chvíli ke mně, že musím se ho na něco zeptati. Avšak když vyhověl mému přání, nevěděla jsem nikterak, jak mám počíti; tak hrozný měla jsem strach z možná děsných jeho odpovědí. A přece pohled na ono dopuštění, na něž jsem ještě před chvílí zírala, mohlo mne dostatečně připraviti na to, že uslyším nějaký žalostný příběh.

Hostinský byl muž v prostředních letech, velice vážného vzezření.

"Znáte asi Thornfield-hall" odvážila jsem se říci konečně.

"Zajisté slečno; bydlil jsem tam kdys."

"Bydlil jste tam? — ale ne za mých časů" — myslila jsem si — "neboť vás neznám."

"Byl jsem sklepmistrem u nebožtíka pana Rochestra," dodal.

U nebožtíka! Rána, jíž jsem se hleděla vyhnouti, dopadala s celou silou.

"U nebožtíka!" zvolala jsem, "což jest mrtev?"

"Míním otce nynějšího pana Edwarda," vysvětloval.

Oddychla jsem si opět volněji, krev proudila zase bez překážky mými žilami.

Slova ta upokojila mne úplně, že pan Edward — můj pan Rochester, žehnejž mu Bůh, ať kdekoliv mešká — přece je na živě! Neboť hostinský mluvil o něm jako o "nynějším pánu." Jak radostná to slova pro mne! Zdálo se, že nyní mohu vyslechnouti vše, ať by přišlo cokoli — ať by to bylo sebe více nepříjemné, přece že bych to nesla klidně. Ba, myslila jsem, že bych mohla snésti i tu zvěst, že se nalézá někde u protinožců, jen když není v hrobě. —

"Žije pan Rochester nyní v Thornfield-hallu?" tázala jsem se, vědouc ovšem, co na to odpoví, chtějíc se vyhnouti přímému dotazu po jeho obydlí.

"Oh, ne, slečno! Nikterak, ne! Tam teď nebydlí nikdo. Myslím, že jste v zdejší krajině cizí, neboť jinak byste věděla, co se tu přihodilo loni na podzim. Thornfield-hall jest zbořeništěm — vyhořel až do základů právě v době, kdy se suší seno. Hrozné to neštěstí. Shořelo nesmírné množství cenných předmětů; stěží podařilo se zachrániti jen něco nábytku. Oheň vypukl právě o půl noci, a dříve, než přijely stříkačky z Miltonu, stálo již celé stavení v plameni! Byl to strašný pohled! Byl jsem též při tom."

"O půl noci!" bručela jsem pro sebe. "Ano, to byla vždy nešťastná hodina v Thornfield-hallu. — Je-li pak známo, jak vznikl oheň?" tázala jsem se.

"Domnívají se ledačehos, slečno, a mínění jest o tom různé; ale já bych mohl říci, že jest to zjištěno beze vší pochyby. Snad nevíte," pravil tiše, přišupuje svou stolici blíže ke stolu, — "že v zámku byla nějaká paní — — šílená, jež byla zavřena v domě?"

"Slyšela jsem cosi o tom."

"Byla velmi přísně střežena, slečno, a nikdo nevěděl po celou řadu let, že je tam. Vůbec nikdo ji ani neviděl. Vědělo se jen dle doslechu, že nalézá se taková osoba v zámku, ale nebylo možno určitě tvrditi, kdo to byl a čím byla. Mluvilo se, že ji pan Eduard přivedl s sebou z ciziny, a mnozí věřili, že to byla jeho kuběna; ale asi před rokem přihodila se věc zvláštní, — událost prapodivná."

Obávala jsem se nyní, že uslyším vypravování o svých vlastních příbězích, proto snažila jsem se přivésti ho k hlavní věci.

"A ta paní?"

"Objevilo se později, slečno, že ta paní byla ženou pana Rochestrach," odvětil mi. "Avšak objevení to stalo se za docela zvláštních okolností. Do zámku přišla mladá dívka za vychovatelku, a pan Rochester se do ní zamiloval." — —

"Ale jak to bylo s tím požárem?" —

"Však já na to přijdu, slečno — pan Rochester se tedy do té vychovatelky zamiloval. Služebnictvo vypravovalo, že nevidělo nikdy někoho, kdo byl by tak až po uši zamilován jako on. Otáčel se neustále okolo toho děvčete. — Číhali naň skorem, — vy víte, že služebníci to rádi činí, i seznalo, že jest mu nevýslovně drahou, avšak přes to vše nikdo krom něho nemohl ji považovati za hezkou. Praví se, že to byl malý, nepatrný tvor, skorem ještě děcko. Já jsem ji nikdy neviděl, ale slyšel tak povídat Leu, která tehdy v zámku sloužila co panská. Lea ji měla velice ráda. Pan Rochester byl asi čtyřicet let stár a vychovatelka ani ne dvacet, a víte, když muž v jeho letech se zamiluje do děvčete, že počíná si, jako by byl bez rozumu. Nuž, on se s ní chtěl oženiti."

"Tuto událost můžete mi vypravovat jindy," řekla jsem mu, "ale teď mám zvláštní důvody k tomu, proč bych ráda poznala okolnost, týkající se požáru. Nevzniklo podezření, že snad šílená paní Rochestrová měla v tom nějak svou ruku?"

---

*) British Channell — nynější Canal la Manche, oddělující Anglii od pevniny.

Ve stáří, kdy přirozené síly počíná ubývati, nějaký jemný posilující lék stává se skutečnou nutností. Dra. Petra Hoboko zvláště se pro takové případy hodí. Posiluje seslabené ústroje a dává jim obnovenou svěžest. Není to lék lékárnický. Podrobnosti ochotně se zašlou od Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 19—25 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill. — Advertisement

C. H. Kubát,
právník a veřejný notář.
V oboru svém zkušený. Spolehlivý zástupce u všech soudů.
403 Barker Block. 15. a Farnam
Tel. Doug. 6867. Omaha, Neb.

Dr. J. J. Warta
Léčí nemoce očí, uší, nosu a hrdla
Upravuje brejle.
Čís. pokoje 924 — W. O. W. Bldg
V úřadovně od 9 hodin dopoledne do 5 hodin odpoledne.
Telefon: Douglas 5852.

Dr. B. DIENSTBIER
český zubní lékař
Pokoj č. 715 City National Bank
(16. a Harney ulice)
TEL. DOUGLAS 6[illegible]
Res. 1918 S. 14 St. Tel Doug 4603
Úřaduje od 9 h. dop. do 5 h. odp.
Večer dle ujednání.

FRANK BRODIL
majitel řeznického a uzenářského závodu.
1250 již. 13. ul. Tel. Doug. 4333, Omaha
Nejlepší a nejčerstvější zboží stále na skladě. O pravdivosti toho svědčí neustálé vzrůstání kruhu zákaznictva. Přesvědčte se!

THE
MERCHANTS NATIONAL BANK
OF OMAHA, NEB.
UNITED STATES DEPOSITORY
Capital $800,000.00. Surplus and profits, $700.00.00.

The Merchants National Banka otevřela spořitelní oddělení a bude platiti na uložené peníze 3 procenta úroku ročně - - - - - -

Chceme s vámi obchodovat

2775

LUTHER DRAKE, President. FRANK T. HAMILTON, Vice-President.
FRED P. HAMILTON, Cashier. B. H. MEILE, Ass't Cashier. C. B. DUGDALE, Ass't Cashier.

The Neal Institute vyléčí PIJÁCTVÍ
Nealovo 3-denní léčení pití více prospěje nežli měsíce v resortech.
Kdo se oddal nemírnému používání lihovin neb drogů a nemůže se zbaviti tohoto zlozvyku, nechť se obrátí na tento ústav.
Rodiče, přátelé aneb známí, by měli se o to postarati, by se dostalo pijákům tohoto léčení.
O bližší informace navštivte neb pište. 49-tf
THE NEAL INSTITUTE
Telefon D. 7556. 1502 So. 10. St., Omaha, Neb.

Pozor! Pozor!
Buďte bedlivými, když pouštíte káru a neohlížejte ji nikdy zadem, dokud jste se dříve nepřesvědčili, že nejede jiná kára opačným směrem. Nepozornost může snadno býti příčinou vážné nehody. Pomozte nám svým počínáním, zabránit mnohému případu neštěstí.
Omaha & Council Bluffs Street R. R. Co.

DOBRÉ PIVO JEST ZNAMENITÝ LÉK
FREMONT BREWING CO.
FREMONT, NEBRASKA,
vyrábí a lahvuje Plzeňské pivo. Co se týče chuti a jakosti jest nejbližší importovanému.
Součástky tohoto piva, nejlepší slad, dělán z nejlepšího ječmene v našem pivovaře a pravý český žatecký chmel jest používán. Obsahuje 3 procenta lihu a jest doporučováno mnohými lékaři.
Chcete-li sobě pochutnati objednejte sobě jednu bednu.

FRANK YUN
vlastní čistě a hojně zásobený
řeznický a uzenářský obchod
V ČÍSLE 2206 JIŽ. 16. UL., OMAHA.
Bohatý výběr čerstvého masa, nejlepší jakosti a za ceny nejlevnější. Veškeré výrobky uzenářské jsou se té nejlepší jakosti. Objednávky možno učiniti telefonem: Douglas 3422.

"Staré Spolehlivé"
Metz
Omažské oblíbené pivo
WM. J. SWOBODA, malo-obchodník. Tel. Doug. 222

POZEMKY A FARMY NA PRODEJ
neb na výměnu za městské majetky všeho druhu.
Máme na prodej mnoho tisíc akrů dobré úrodné země na dlouholeté splátky a též úplně vzdělané farmy na splátky, tak že jsme schopni Vám posloužiti dle Vašeho přání.
Dlouholetá zkušenost obchodní a 18 roků pobytu na farmě Vám dokáže, že můžeme Vám posloužiti správně a dobře.
Pište na známé Vám jméno po dlouhé roky:
JOHN SCHAUER & COMPANY
4036 West 26th St., - CHICAGO, ILL.